

לפלאטו, שנוהר מאוד ביציאתו מהארץ, נחפס פיליפ דהקלארק כשנסע לאירופה

מועמד להסגרה דהקלארק צרות בתחנת המיטרה

את המציאות הישראלית ולא ידע על הפעילות הפלילית שמסביב למועדון. נראה היה כאילו נקלע למועדון הלילה בתום לב, כדי לעשות עסקים כשרים. כאשר גילה, לתדהמתו, חודש אחרי ש נכנס לעסק, כי שניים מבצלי פיקוקס, פינחס גולדשטיין ודוד אפללו, נידונו למאסר על חלקם בעיסוקים אלו. החליט מיד להיפטר מחלקו במועדון.

הוא הודיע כי הוא מוכן להפסיד 15 אלף דולר כדי להיפטר ממניותיו, ולצאת מכל העניין. המניות, שהוצעו בשוק ב-הפסד, משכו קונים רבים. כמה אנשים נאבקו כדי לקנות את חלקו של דהקלארק במועדון. הוא כמעט מכר אותן ליוסף ("טכסון") חייט, אך השותפים האחרים במועדון התנגדו. לכן נמכרו המניות לבסוף לעורך הדין חותם ציפיון. שהיה כבר בעל חלק במועדון.

"טכסון" כעס על מכירת המניות והשב שידרו אותן. לכן, בהצעתו לילה בחודש יולי, הופיע עם שלושה אנשים נוספים בדירתו של דהקלארק. טכסון ושני האחרים, אשר ואבי דרון, גופפו לפי כתב האישום בסכינים, כדי להפחידו.

טכסון הסביר לדהקלארק כי כפיצוי על שמכר את מניותיו לאחרים, הוא חייב לו 200 אלף דולר. וכדי להמחיש את האיום נטל את תליון ההלוואה של ליוזה, את צמידיה ועגיליה, ושעון הזהב של דהקלארק.

אחרי שקיבלו את הכסף נפרדו החוטפים מליוזה ודהקלארק בנשיקות ולחי צותידיים, ושיחררו אותם. טכסון פנה לבנק דיסקונט בלפ, פתח שם חשבון על שמו והפקיד את הכסף. יומיים אחר-כך משך טכסון מליון 115 אלף לירות מתוך החשבון ונעלם. רק אחרי זמן רב התגלו עיקבותיו בצרפת.

תלאתיו של דהקלארק לא הסתיימו בחטיפה. כאשר ניסה להתלונן במיטרה על קורות הלילה, לא הבין אותו השוטר בתחנה, ואמר לו: "אם אתה לא רוצה צרות, אל תסתובב בתחנות מיטרה". התייר המבועת לקח את ליוזה וברח איתה למלון בהרצליה. כדי שיעקבו בתיו לא ייודעו לרודפיו. הוא היה בטוח כי נפל בידי המאפיה הישראלית, וכי המיטרה משתפת איתם פעולה.

עורך הדין חותם, שמעו מפיו על הימקרה, הזעיק לבסוף את המיטרה, וביעקבות החקירה הוגש כתב אישום נגד החוטפים. מכיון שטכסון לא היה בארץ, הוקפא המישפט נגדו, ונערך רק נגד שני האחרים דרון והקטין. הם נמצאו אשמים ונידונו למאסר. אשר דרון נידון לשש שנים, והוא עדיין יושב בכלא. תוך כדי המישפט החלו עולות שמורעות מוזרות על עברו ואישיותו של המתלונן. השמועות העקשניות קשרו את שמו של דהקלארק למאפיה הצרפתית, והעובדה כי התגורר בדירתו של זמור

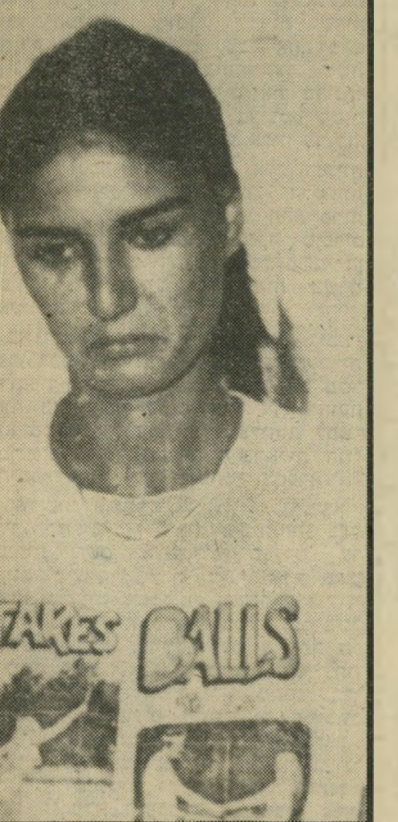
פס, עד שהצליח לשחרר את הערובה שהפקיד דהקלארק, והחזיר לו את דרי כונו. אך בינתיים פקעה סבלנותו של התייר. הוא התגעגע לאמו המתגוררת בבגליה, כספו פחת הלך, והוא לא השיג עבודה בישראל. הוא המשיך לחיות עם ליוזה, ואף פתח עבודה מיספרה באשדוד. אך המיספרה הפסידה כסף ונסגרה.

לבסוף החליט דהקלארק להוציא ל-עצמו דרכון ישראלי, ולשנות את שמו לשם עברי טהור. הוא קרא לעצמו יובל ארון. לתומו חשב כי כאשר יקבל את הדרכון הישראלי יכתב בו רק שמו החדש. כך יוכל לתור את העולם בביטחון, כיובל ארון, שהרי המיטרה מבקשת אותו על שמו הקודם בלבד.

אולם התברר לו כי בכל דרכון נכתב השם החדש, ומתחתיו, בסוגריים, נוכר גם השם הישן, כך שתעלול זה אינו פותר את בעיותיו.

אחרי שיחות-טלפון ארוכות עם אימו בבגליה, והתייעצויות רבות, החליט להסתובב ולנסוע לגרמניה, בתיקוה ששם לא תחכה לו בקשת ההסגרה.

דהקלארק לא יתהה תושיה לנסוע לחו"ל במטוס פרטי, כמו שעשה פלאטר שרון, וכך לטשטש את עיקבותיו. הוא טס לגרמניה בטיסה מיסטרית רגילה, ור נעצר מייד עם רדתו מהמטוס. התברר

ידידה ליוזה שימרת בלי מטוס פרטי

לו כי בגליה לא שכתה למסור את שמו גם לשלטונות גרמניה.

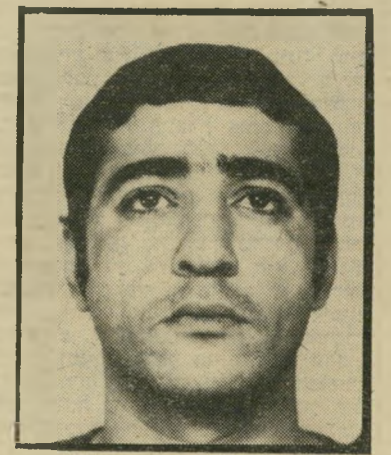
כך נותרו בידי דהקלארק שתי אפשרויות: לשבת במעצר בגרמניה ולהיראבק בצויה הסגרה, או להיכנע וללכת ל-כלא בלגיה, עד לביטור מישפטו. הוא היה כבר ענין ממילהמות מישפטיות, ור העדיף לחזור הביתה, לבלגיה, ולהיאבק שם בעזרת אימו על זכויותיו במישפט שבועות אחדים בלבד לפני שהוסגר דהקלארק לבלגיה, הסתבר לממשלת ישראל כי טכסון יצא מגבולות צרפת, עבר להולנד ונעצר שם. בקשת ההסגרה של מדינת ישראל הגיעה להולנד, והר שבוע הובא טכסון, כבול באזיקים, על ידי קציני המיטרה עודד אילן, לישראל. בביתה המישפט המחזוי הוגש נגדו כתב אישום על חטיפת המיליונר, ובית המישפט התבקש לעצרו עד תום ההליכים, כדי שלא יתחשק לו לברוח שוב לצרפת או להולנד. איילנה אילון

הסגרת המיליונר

רק מעטים יודעים כי שמואל פלאטר שרון אינו המיליונר היחיד ש-הסגרתו התבקשה ממדינת ישראל. בעוד שפלאטו נאבק בכל הדרכים המישפטיות והפוליטיות נגד הסגרתו, ואף נזהר מאוד שלא יוסגר גם בעת יציאתו הקצרות מישראל, הרי המיליונר השני, פיליפ דהקלארק, אורה ישראלי לילד-בלגיה, לקח ציאנס ועזב את ישראל בטיסה רגילה לאירופה. מיד עם רדתו מהמטוס ב-גרמניה הוסגר לשלטונות בלגיה. השבוע נסגר המעגל. צווק הגורל הוא, שכחודש ימים אחרי שדהקלארק הוסגר לבלגיה הוחזר לישראל יוסף ("טכסון") חייט, הנאשם בחטיפתו של דהקלארק, שהוסגר מהולנד.

שוב לא נראתה מיקרה תמים בילבד. הסניגורית של האחים דרון, גירה לידסי קי, סיפרה כי התייר התפאר בקשריו עם פושעים בבלגיה, הציע לייבא לארץ הרואין בפחיות-בירה בלגית ולפתוח מר-עדון הימורים על אוניה, מחוץ למים ה-סריטוריאליים (העולם הזה 2202).

בספר על עולם הפשע הישראלי ש-יצא בשנה שעבר בצרפת, הקדיש הסו-פר ז'אק דהרווי (שהתפרסם אחר-כך בישראל, כאשר העלה את הגרסה של בצלאל מיורחי שילם את הקנס עבור הגברת לאה רבין) פרק שלם למעלליו של פיליפ דהקלארק. ואמנם, עוד בטרם ניתן גזר הדין במישפט, הגיע לישראל מיברק מהאינטרפול, שביקש לברר פריטים על התייר הבלגי. לדיברי המיברק, הוא היה מבוקש בבלגיה על מירמות בסכומים של רבבות פרנקים.

מועמד להסגרה טכסון איוס בטכין וארונח-בוקר

ניפנוף הסכינים הפחיד כהגון את התייר וחברתו והם היו מוכנים לעשות הכל כדי להיפטר מהשודדים. אך דהקלארק הבחיר להם כי אין באפשרותו לגייס סכום כה גדול, אבל כאשר יפתחו הבנקים, למחרת בבוקר, יוכל לתת להם סכום של 55 אלף דולר.

מאותו הרגע הפכו החוטפים ידדי דותיים יותר ויותר. הם נסעו יחד עם החוטפים לדירתו של טכסון בלפ, ושם התירו לחטופים לישון על הבוקר. אז הביאו לחמניות ושוקו, והציעו ארוחת בוקר לאורחיהם. כאשר הגיעה שעת פתיחת הבנקים, נסע דהקלארק עם טכסון לבנק, הוציא מחשבונו סכום של 55 אלף דולר והמיר אותם למליון 300 אלף לירות. את הכסף מסר לטכסון.

דרכון ושם עיברי

אשר הסתיים מישפט החטיפה, הוגשו שתי בקשות להסגרה נפרדות: האחת עליידי מדינת ישראל לצרפת, ור בה התבקשה הסגרתו של טכסון, על חלי-קו בחטיפת המיליונר; והשנייה עליידי ממשלת בלגיה, ובה התבקשה ישראל להסגיר את דהקלארק, כדי שיעמוד ל-דין בבלגיה על חלקו במעשיה המיטרה. שני המבוקשים התנגדו להסגרתם. טכ-סון עשה בצרפת הכל כדי להתחמק מהס-גרה, והסתמך על אזהרותו הצרפתית. דהקלארק פנה לעורך הדין יצחק לאלו, שטיפל גם בבקשת ההסגרה נגד פלאטר שרון, וביקש ממנו שימנע את הסגרתו לבלגיה, בהסתמך על אזהרותו הישראלית. זמן רב נלחם עורך הדין בבתייהמיש-

מיליונר תכול-עניינים

בממשך הזמן הקצר שבו שהה דהקלארק בישראל, הספיק לעמוד ב-מרכזן של כמה תרחישות מוזרות, ור היה לאחת הדמויות המסקרנות ביותר בעולם הפשע בישראל.

תחילתו של דבר בפברואר 1979, כאר שר המיליונר תכול-העין, בהיר השיער והעור, שנולד כנוצרי כשר בבלגיה, הגיע לישראל ותבע את זכותו לאזרחות. הוא היה זכאי לקבל אזרחות ישראלית, תוך ניצול הסעיף בחוק השבות המעניק אזרחות ישראלית לבני-זוגו של יהודי.

בבלגיה נשא לו דהקלארק אשה יהודי, שילדה לו שני ילדים. כאשר היח-סים ביניהם הורעו, עזבה האשה את ב-גיה ועלתה לישראל עם ילדיה. פיליפ בא בעיקבותיה והשתקע באשדוד. הוא שכן לעצמו דירת-פאר בבניין חדש רב-קומות, שהיתה שייכת לאחד מהאחים זמור, ששם נקשר בזמנו עם המאפיה הצרפתית. הוא הפך לאורה ישראלי, כאשר גילה כי אשתו אינה מתכוונת לחזור אליו. החל דהקלארק משוטט ב-מועדוני הלילה של תל-אביב, שם מצא לעצמו חברה חדשה לחיים, ספרית יצ-20 מאשדוד, ליוזה שימרת. הם היו יחד אים מדי ערב למקום-בילוי מפואר אחר, ופיליפ קנה לה תליוןיהלומים ותכשי-טים נוספים. היא עברה לגור בדירתו, כבר במאי 1979 החליט דהקלארק להיכנס, כשותף, למועדון-הלילה האופני-תי פיקוקס, בכיכר אתרים. הוא קנה 20% ממניות המועדון, תמורת 50 אלף דולר. הגבר האלגנטי, שהיה תמיד לבוש ב-חליפות יקרות, וששערו עשוי בקפידה, נראה לכאורה כתייר תמים, שלא הכיר